Ч. 256 Середа 12 (24) падолиста 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Експозе п. міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

(Дальше).

Грецко-турецка війна.

А тепер — казав ґр. Ґолуховский — переходжу до другого відділу кретийскої справи, іменно до тої фази, котра довела до отвертого конфлікту межи Туреччиною а Грециєю. Початок до того дало висланє грецких кораблів военних на кретийскі води, що ухвалено в Атинах мимо кількаразового і дуже усильного відраджуваня великих держав. За тим слідувало висадженє на остров грецких відділів войскових а незадовго потім мобілізация і концентрованє еллиньскої армії на тесальскій граници.

Тим витворено ситуацию, котра мусіла зробити підбурюючий вплив на прочі балканьскі народи і длятого грозила позитивною небезпечностию для европейского мира. Всім великим державам европейским мусіло однаково лежати на серци, щоби ту небезпечність здушити зараз в самім зародку, а хоч я мушу сконстатувати, що всі в дуже льояльний спосіб причиняли ся до того, щоби не допустити до ніякої більшої комплікациї, то всеж-таки гадаю, що можу нам і Росиї, яко найбільше на Всході інтересованим державам приписати значну часть заслуги в обмеженю пожару на балканьскім півострові.

Згідне поступованє обох кабінетів видало з часом як найліпші плоди, бо рішучу бесіду, якою ми дали спізнати кріпку нашу постанову, що не стерпимо ніякої якої небудь акциї зі сторони прочих держав балканьских, зрозуміли там, де було потреба і відповідно взяли собі до серця. Тим постарано ся не лиш для теперішности, але й випробовано средство для будучности, яке зможе станути на перешкоді небезпечним несподіванкам, а тим і не допустити до неодного великого нещастя.

Забезпечені із сего боку від невідрадних подій, взяли ся відтак великі держави робити спокій на Креті. В першій лінії треба було спонукати Грецию, щоби она відступила від своєї неправної інтервенциї, а рівнобіжно з тим переконати населенє острова, що Европа кріпко постановила постарати ся о запоруку для ліпшої будучности. Тимчасом в Атинах дуже усильні представленя всіх великих держав позістали без впливу. За слабе, на жаль, правительство дало ся пірвати революцийним комітетам і позістало неприступне для всіх упімнень, та з безпримірним засліпленем запустило ся в напрямі того шаленого підриняття, котрого сумний конець відбув ся перед кількома місяцями на тесальскій рівнині.

В тім справедливім зрозуміню, що серед таких обставин держави не можуть вдоволити ся радами і ставати в половині дороги, лиш що великий інтерес европейского мира вкладає на них навіть обовязок, вмішати ся ділом, щоби завчасу придушити спалахнувший огонь, предложило правительство німецкої держави блькоаду грецких портів, чим би королівство змушено відступити від свого самоубийчого підприняття. Той проєкт до котрого ми з кількома другими державами зараз прилучили ся, в тім переконаню, що тим зробить ся і значну прислугу і Греції, стрітив однакож деякі обави з тої сторони, котра минувшого року не хотіла погодити ся зі замкненем острова Крети, а хоч і сим разом не наступила рішуча відмова, то всеж-таки поставлено до виконаня предложеного Німеччиною проєкту услівя, над котрими переговори так довго протягнули ся, аж межи Туреччиною а Грецією вибухла дійстно війна і не можна було ужити предкладаних мір без нарушеня принципу неутральности.

Тимчасом, як то я вже згадав, згоджено ся як-раз все-таки блькокувати Крету, а для удержаня порядку вислати до побережних міст, де живуть магометани і християни, мішані відділи войскові, котрі мали заразом зазначити, що держави европейскі забирають остров. В тій предприняттій мірі брали ми участь в порозуміню з Туреччиною, але з тою виразною резервою, що наш відділ войсковий не буде брати участи в ніякій, маючій евентуально предприняти ся операциї в глубину краю, а також не дістане в ніякій пізнїйшій фазі скріпленя, тим більше, що его строго обмежена задача лежить в тім, щоби старати ся о порядок в призначених єму побережних місцевостях, і там стеречи нашої повіваючої там фляґи.

Незадовго по тім видали адмірали сполу-

---

22)

ШПІҐУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

Похатник став ходити по комнаті а горе очевидно розривало єму душу; очима якось так страшно споглядав в одну міру, як того Кеті ще доси не бачила, а в его ході і цілій поставі була якась така повага, що стару господиню аж ляк взяв від неї.

— Доки жив мій батько, — говорив похатник з тиха, не в силі придушити в собі своїі чувства, — доти був ще один чоловік, що знав ся на моім серци. О, яка-ж то була для мене розрада, коли я по моїх тайних і небезпечних вандрівках вернув домів а зазнавши кривди, наруги та ганьби одержав від него похвалу і благословенє. Але его не стало — говорив він дальше і з виразом горя в очах споглядав довго в то місце, де бувало спочивав его батько — і нема вже чоловіка на сьвіті, що був би для мене справедливий!

— Та бо Герве, Герве!

— Але єсть ще одна особа, що мусить мене пізнати, заким згину. Ох, аж страшно умирати і лишити по собі таку неславу!

— Та бо не говоріть о смерти — відозвала ся Кеті, оглядаючись зі страхом доокола і поправляючи огонь, щоби в хаті було яснійше. Роздразненє похатника проминуло. Події з послідних днів і то, що він був добре сьвідомий свого страшного положеня, довели були до того вибуху.

Але не на довго могла пристрасть у сего дивного чоловіка взяти верх над розумом і коли він побачив, що нічна пітьма залягла околицю, завдав собі чим скорше коробку на плечі, подав Кеті прихильно руку на пращанє і сказав:

— Прикро мені розставати ся з Вами, добра Кеті, але прийшла пора і мені треба іти. Все, що ще лишило ся в хаті то Ваше, оно мені не придасть ся, а Вам може то зробить якусь радість. Бувайте здорові — побачимо ся знову!

— Але в пеклї! — відозвав ся наразякийсь голос, від котрого похатник присів знов на скриню, з котрої лише що був встав.

— Ей, отто раз коробка, пане Бірч, а яка набита!

— Чи ще-сте мало лиха наробили? — відозвав ся похатник опамятавшись знову і схопив ся енерґічно на рівні ноги. — Чи не досить Вам було того, що-сте умираючому огірчили послідні его хвилї, що-сте мене обрабували — чого ще хочете від мене?

— Вашої крови! — відповів розбійник з холодною злобою.

— То хочете, як колись той Юда продати житє людске за гроші?

— Авже-ж, бо й ціна хороша 50 ґіней, майже тілько, кілько буде важити ваш власний винцідилий труп.

— Нате Вам 15 ґіней — сказала Кеті борзо. — Отсі шафи і постелї мої. Дайте Герве'му лиш годину часу, щоби міг втікати, а все буде Ваше.

— Годину? — спитав розбійник, споглядаючи захланно на гроші.

—Лиш одну годину, ось возьміть собі гроші!

— Не давайте! — відозвав ся Герве; — не вірте сему злодюзї!

— Може вірити або й ні, як собі схоче,— сказав розбійник глумливо — але гроші я вже добре сховав. А що-до Вас, пане Бірч, то ми вже будемо Вам терпіти Вашу зухвалість зі взгляду на тих 50 ґіней, які дістанемо за Вашу шибеницю.

— Ходіть — сказав похатник гордо — ведіть мене до майора Денвуді, він бодай не буде мене ганьбити.

— Я знаю щось ліпшого, як в такім поганім товаристві іти так далеко — сказав розбійник. — Той Денвуді пустив вже одного чи двох із наших торисів [1]), а капітан Лявтон сто-

[1]) „Торисами“ (Tory, в множині Tories) звала ся за часів кор. Кароля II в Англії політична партия, стояча по стороні короля, в противности до партиї народної, званої „віґами“ (Whig). Обі сї назви політичних партий остались і до нині в Англії і були первістно лиш насьмішливими. Кажуть, що слово Tory пішло від ірляндского Tor a ry (ходи королю), після инших іменем „Торі“ звав ся якийсь злодій, що крав коні, а „Віґом“ якийсь ворохобник в Шкоциї. Після инших слово „віґ“ значить „слабе пиво“ або „жентиця“, котру пили селяни придержуючі ся тверезости. Назва анґлійских партий перенеслась була також і до американьских кольоний.

чених ескадр проклямацию в дусї держав, в котрій зажадали уступленя грецких сил военних і завізвали повстанців, щоби они піддали ся на приречене, що островови, котрий має позістати під верховною властию султана, буде забезпечена як найдальше ідуча автономія з християньским ґубернатором на чолї. То приречене сповнити готові ми ще й нинї, а коли кретийска справа, — до котрої ще пізнїйше верну — доси ще не доведена до остаточного управильненя, то причина того лежить в тій обставинї, що наша увага від того часу аж доси була занята як звістно иншими старанями, і що ми не уважали за відповідне мотати переговори в справі Крети з переговорами в справі заключеня мира.

(Дальше буде).

Вісти полїтичні.

На вчерашнїм ранїшнїм і вечірнїм засїданю палати послів вела ся довга дебата над справою запомог для потерпівших від нещасть елементарних. На ранїшнїм засїданю промавляв пос. Ройовский о нужди в Галичинї, а на вечірнїм пос. Танячкевич і Шпондер, зажадавши голосу до спростованя промови послів Штравхера і Дашиньского виступили дуже остро против галицких жидів. Позаяк їх бесїди відступали від предмету, президент Абрагамович відобрав їм голос. Остаточно ухвалено запомогу в другім і третім читаню. Коли на вечірнїм засїданю президент заповів слїдуюче засїданє на середу з провізориєю угодовою на порядку дневнім, почали посли з опозиції протестувати і домагали ся, щоби насамперед станули на порядку дневнім внесенє в справі обжалованя мінїстрів. Палата ухвалила 132 голосами против 79 внесенє президента.

Зі сторони молодоческой дають ся вже чути голоси промавляючі за угодою з Нїмцями на тій основі, щоби кождому Чехови і кождому Нїмцеви в Чехії і на Моравї власти перед довсїм вимірювали справедливість в его руднім язицї. Розпорядженя язикові не можуть бути аж доти змінені, доки не буде переведена лїпша угода.

Справа Дрейфуса стає що раз голоснїйшою. Мінїстерство мабуть готове перевести ревізию процесу. Французкі ґазети подають вість, що підчас процесу Дрейфуса цїсар нїмецкий написав був власноручне письмо до президента Казимір-Перієра, в котрім заручив своїм словом, що Дрейфус невинний і не зраджував своеї вітчини в котристь Нїмеччини. Підозрінє вини паде тепер чим раз більше на ґр. Естергазого, майора у французскім войску.

Новинки.

Львів дня 23-го падолиста 1897.

— **Ц. к. Намістництво** удїлило презенту на опорожнену греко-кат. парохію в Передїльници, цїсарского надання о. Алекс. Чайковскому, греко-кат. парохови в Дашівцї.

— **Курс для машиністів.** В ц. к. школї промисловій в Кракові відбуде ся курс для обслугуючих машини і котли парові, а то в місяцях грудни 1897 і в сїчни, лютім і марті 1898 р. Безпосередно по его окінченю розпічне ся курс для машиністів, ведучих льокомотиви, на котрий можна вписувати ся лише по окінченю попередного курсу або на основі зложеного іспиту вступного. Хто хоче бути принятий на курс машиністів, має зголосити ся до запису в днях 29 і 30 с. м. в дирекциї школи і виказати ся окінченою школою народною і відбутою шестимісячною практикою у слюсаря, котляря або при паровій машинї. Кождий що вписує ся, має зложити 1 зр. на наукові средства заведеня; більше нїяких оплат не складає ся. По окінченю курсу видає ся сьвідоцтва.

— **Є. Преосьв. епископ Константин Чехович**, як пишуть з Перемишля, виїхав був дня 19-го с. м. на посьвячене церкви сьв. Арх. Михаїла до Ришкової Волї, в ярославскім деканатї, а повернувши звідтам, виїхав в недїлю дня 21 с. м. о годинї $4^{1}/_{2}$ по полудни до Відня, де перебуде кілька днів.

— **Зелїзниця Ходорів-Підвисоке.** Програма відкритя того шляху слїдуюча: Дня 28-го с. м. вийде перший поїзд з запрошеними гістьми о годинї 9-ій мін. 59 з Ходорова і приїде до Підвисокого о годинї 12 мін. 16. Від'їзд з Підвисокого з поворотом наступить о годинї 12 мін. 35, а приїзд до Рогатина о годинї 1 мін 16 в полудне, де комітет принятя повитає Є. Е. п. Мінїстра зелїзниць і відбуде ся снїданє в салях зелїзничого двірця. До Львова привезе поїзд участників торжества о годинї 7 мін. 30 вечером.

— **Ревізия траси** зелїзничого шляху Стрий-Жидачів, що має іти правим берегом ріки Стрия, назначена в жидачівскім старостві на день 6-го грудня, а в старостві стрийскім на день 7-го грудня с. р.

— **Маґістрат міста Львова** оповіщує, що в Сихові і в Зимній водї сконстатовано скарлятину. В наслїдок того остерігає мешканців Львова, аби уникали безпосередних зносин з жителями згаданих сіл і щоби молоко куповане з Сихова і Зимної води уживали лиш переварене.

— **Дирекция галицких почт і телеґрафів** подає до відомости, що в Бориничах, бобрецкого повіта, в посїлости ґр. Станислава Мицельского, уряджено державну сїть телефонїчну і сполучено єї з тамошним урядом почтово-телеґрафічним. Рух отворено дня 21-го надолиста.

— **Видїл рускої бурси в Бережанах** подає до відомости, що в четвер дня 25-го с. м. відограє народний руский театр на дохід бурси штуку „Верховинцї". Видїл бурси просить всїх прихильників молодежи, щоби явили ся з близька і з далека.

— **З Бучаччини** пишуть: Нове нещастє кинуло ся на працю хлїбороба — миша. Не лише в стїжках робить она величезні шкоди, але поницила також цїлі засїви озимини. До того ширить ся дуже і помір на свинї — Недавно убили на місти одного міщанина (Крижановского), а в четвер найдено в Стрипі при самім березї тїло дов-

---

їть о милю близше і на его потверджене дістану нагороду так само борзо як і на майорове. Ну, пане Бірч, як то Вам подобає ся, що будете вечеряти сего вечера разом з капітаном Лявтоном?

— Віддайте менї мої гроші, а нї то пустїть Герве'го на волю! — відозвала ся перепуджена стара дївиця.

— Тих пару золотих за надто мале підкупство, добра жінко; хиба, що ще знайшлись би які гроші в отсїй постели.

— Сказавши то запхав він баґнет в перину, роздер єї та зі злобним сьміхом розсипав піре по хатї.

— Нужденнику! — крикнула господиня, не зважаючи вже на власну небезпечність, скоро вже розходило ся о єї лише що набуте майно. — Коли ще єсть який закон в краю, то я ще знайду на тебе право!

— На тепер мусить стати право того, хто найсильнїйший а мій баґнет все таки довший як Ваш язик; отже лїпше не зачіпайте ся, бо зле на тім вийдете.

В тїни під дверми стояв якийсь чоловік, як би бояв ся, щоби его не побачили межи розбійниками. Але сьвітло від огню показало похатникови лице того, що купив у него его малу посїлість. Той чоловік шептав щось часом одному з розбишаків до уха, а Герве став з того здогадувати ся, що то той нужденник видав его ворогам.

Але тепер годї вже було що небудь розважати і він вийшов сьмілим кроком за тими людьми з хати, як би ішов в тріюмфальнім поході, а не на шибеницю.

Коли ішли через подвірє, спотикнув ся проводир ватаги на якусь колоду, і упав та легко покалїчив ся, а відтак схопив ся як скажений і став страшно клясти.

— А Бог би побив той ковбан і все разом що тут знаходить ся! — крикнув він. — Чуєте, таже то так темно, що хоч очи виколи і не видко ся куди іти. Киньте головню на онту шопу, щоби нам засьвітила!

— Не робіть того! — гукнув спекулянт; — запалите ще хату —

— То тим лїпше буде ся видко — відповів єму якийсь злодюга і кинув головню на шопу.

За кілька хвиль стояла вже й цїла хата в огни, а він сказав спокійно:

— Ходїть, підемо дорогою на горби, доки ще видко ся.

— Падлюко! — крикнув розлючений купець. — Чи така Ваша дружба, така моя нагорода за то, що я Вам зрадив похатника?

— Коли хочете нас ганьбити, то ідїть бодай в тїнь, щоби ми не видїли так ясно цїли перед собою! — відозвав ся на то розбійник. Та й в тій же хвили сповнив свою погрозу, але не поцїлив перепудженого спекулянта та налякав ще й Кеті, котра як була досить маюча, так тепер попала знову в нужду.

Сих двох мало ще на стілько розуму і обачности, що пустились чим скорше втїкати, а з хати похатника не лишило ся на другий день більше нїчого як лиш величезний комин, о котрім ми вже згадували.

Глава пятнайцята.

Воздух, що від часу бурі був погідний і теплий, змінив ся тепер нараз як звичайно в американьскім клїматї. Під вечер подув студений вітер з гір, а пласточки снїгу показували виразно, що настав місяць падолист, пора року, в котрій температура в сїм клїматї буває на переміну то горяча як в лїтї, то студена як в зимі.

Франсес стояла в своїй комнатї у вікнї і споглядала за похороном, а на его сумний вид і сама дуже посумнїла.

Коли оглянула ся і побачила, як дерева гнули ся і трясли ся від вітру, як ліс, що ще недавно красував ся всїлякими красками, тепер показував лиш голе, поломане галузе, взяло ся єї якесь таке чувство, що аж за серце єї стиснуло.

Здалека видїла она кілька драґонів, що стерегли вивозів і нагинали ся до самого сїдла, коли їхали проти вітру, що з великою силою дув із заходу.

Франсес добачила, як і деревляна домівка мерця спустила ся під землю а й той вид ще збільшив єї прикре чувство, яке єї було взяло ся.

Капітан Сінґльтон спав ще під дозором свого послугача, підчас коли єго сестру намовлено, щоби й она на кілька годин собі спочила.

Комната панни Сінґльтон була зараз побіч комнати обох сестер, але мала одні двері, котрими виходило ся на великий коритар в домі.

Тоті двері були трохи відхилені, а Франсес підійшла тепер до них з тим добрим наміром, щоби переконати ся, чи гість має всяку виґоду. Аж здивувала ся, коли побачила, що та о котрій она гадала, що она спить, не лише не спить, але й занята в такий спосіб, який виключав всякий спочинок.

Чорне волосе яке підчас обіду, сплетене в широкі коси, мала обвите доокола голови, спадало їй тепер розплетене на плечі і надавало цїлій їй особі щось дикого.

Незвичайна білість єї тїла в противности до чорних очий, що стовпом дивили ся на образ, котрий держала в руцї, збільшала ще се враженє.

Рух Ізабелї дозволив тепер молодій дївчинї побачити, що то був портрет мужчини, в добре їй звістнім уніформі полудневої кавалерії. Франсесї аж духу не ставало і она зловила ся за серце, щоби бите его успокоїти, коли їй здавало ся, що пізнала черти, що жили від давна в єї власнім серци.

Здавало ся їй, що то нечемно так підглядати гостя, але єї зворушенє так було велике, що не важила ся промовити і припала на крісло, де єї чужа дївчина не могла видїти.

Ізабелю опанували були занадто єї власні чувства, як щоби могла була відкрити дрожачу постать, і притулила тепер образ з таким жаром і одушевленєм до уст, що видко було по тім єї величезну пристрасть.

Вираз лиця у молодої, чужої дївчини так зміняв ся, що Франсес ледви була в силї пізнати характер кождого руху, заким его змінив другий так само пристрастний.

Однакож горе і подив були переважаючими пристрастями. Перше проявляло ся великим

голітного слуги бучацкого касина, Матїя Данковича. До тепер не знати ще, чи номер він самоубийчою смертию, чи погиб з рук скритоубийчих, хоч перший здогад більше оправданий, бо відносини маеткові Данковича були дуже лихі.

— **Нову стацию жандармериї** утворено в Липици, рогатиньского повіта.

— **Збори конститууючі „Підгірскої Спілки“** товариства для веденя торговлї безрогами, відбудуть ся дня 8 грудня о годині 10-ій рано. Всї, котрі до сего часу приступили, як і ті, котрі до того дня перед 10 годиною приступлять, будуть мати право голосувати, вибирати і бути вибраними. З уваги, що на тих зборах рішати ся буде важна справа с. е. вибір ради управляючої і головного комітету контрольного, просимо всїх поблизших членів, щоби безуслівно, а подальших, щоби по можности прибули. Вкінци пригадуємо адресу, на котру гроші присилати: М. Кушнїр, начальник „Народної Торговлї“ в Станиславові. — *Від комітету.*

— **У вязници в Штайн** номер онsocгди бувший капітан Иосиф Вавїчек, засуджений на весні в процесї Бартмана на два роки вязниці.

— **Убийство жінки.** Жінка бодваря Каетановича в Чернівцях, котру — як ми вже доносили — покалїчив страшно єї чоловік, померла передвчера.

— **Самоубийство.** В Перемишли відобрав собі житє вистрілом з револьвера старший поручник Шрайбер.

— **Удавив ся мясом** передвчера на львівскій цитадели вояк 30 полку піхоти, Пашковский. Товариші хотїли его ратувати і почали бити в карк, але Пашковский зімлїв, бо мясо за сильно застрягло в горлї і заки прибіг войсковий лїкар, вояк помер.

— **Померли:** В Криници, Асафат Петрик, професор рускої ґімназиї в Коломиї на грудну недугу; — Онисима Чарник, ігумения монастиря Василиянок в Яворові, дня 19 с. м.; — о. Мариян Николай Лятвин, парох Бібщан, золочівского деканата, в шпитали у Львові, дня 19 с. м., в 29-ім роцї житя, а 6-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Париж 23 падолиста. Figaro доказує, що після материялу актів зібраних сенатором Шайрер-Кестнером в справу Дрейфуса не вмішаний ніякий инший офіцир лиш Естергази.

Мадрид 23 падолиста. Рада мінїстрів ухвалила вчера проект в справі автономії для Куби, але справу автономії митової відложила на нині.

Атини 23 падолиста. Мінїстерство постановило ужити всїх средств, заким би приступило до розвязаня парляменту.

Переписка зі всїми і для всїх.

О п о в і с т к а.

Потрібний есть безпроволочно заступник дяка, молодець сїльского походженя. Близшу відомість подасть уряд парохіяльний в Х о т и н ц и почта С т у б н о.

Бернард Вельґер в У.: Маса коркова вирастає на т. зв. вічно зеленім дубі корковім і вічно зеленім дубі іспаньскім, отже на двох родах дубини, котра росте лиш в теплїйших полудневих сторонах. Длятого лиш в тих краях виробляють коркові плити, з котрих опісля вирізують всїлякі корки. Найлїпші плити коркові приходять з Андалюзиї і Катальониї (провінциї в Іспанії), а відтак з Альжіру (в Африці) і з полудневої Франциї. Зрозумієте длятого, що не можемо подати Вам фірм, від котрих безпосередно можна би спроваджувати плити коркові. Промисл корковий найбільше розвинений у Відни, Берлинї, Бремі і Бордо. Різаня корків все одно, чи ножем і ручною роботою, чи машиною. Тепер ріжуть корки майже виключно лиш машинами. Одва машина може за 10 годин нарізати 24.000 корків до фляшок, підчас коли один вправлений робітник наріже рукою за той сам час ледви 1200 штук. Найлїйші машини до різаня корків виробляє фірма Братя Каппе (Gebr. Kappe) в Альфельдї (Ahlfeld) в Прусах. Мабуть виробляють такіж машини і у Відни, але не можемо Вам подати фірми. Віднесїть ся длятого з запитанєм до адмінїстрациї ґазети для управи вина „Weinlaube“ (Klosterneuburg bei Wien). Та адмінїстрация продає машини до різаня корків, потрібних при управі винограду, отже й буде знати, хто виробляє у Відни машини потрібні взагалї до різаня корків. То однакож можемо Вам сказати, що різанє корків Вам би нїяк не оплатило ся. Насамперед треба би великого капіталу, щоби можна спровадити собі машини і потрібні плити коркові, а відтак і треба би забезпечити собі значний відбит виробу. На провінциї то майже не можливо; фабрика мусїла би ковче бути у великім містї, де минає ся велика маса корків. Але навіть і Львів хоч і як він великий, ледви чи був би для Вас догідний. Тут есть на цїле місто, а мабуть і на цїлий край одна однїсенька фабрика корків (Л. Й. Малевского ул. Вірменьска ч. 12) а сумнїваємо ся чи їй добре веде ся. З конкуренциєю віденьскою годї видержати. Наконець треба й на то зважати, що відпадки при різаню корків мають нинї також велике значінє. З них роблять т. зв. лїнолеум, нїби рід церат на підлогу, чорну фарбу і т. п. Тих відпадків не могли би Ви відповідно використати. — 2) Де знаходять ся бровари в нашім краю — то можете найскорше довідати ся з якої книги адресової. З новим роком появляють ся такі книги, отже віднесїть ся до якої книгарни н. пр. Альтенберґа і зажадайте присланя єї собі. — **Денис М. в Надвірнянщині:** До сторожи фінансової принимають або зі скінченим 17 роком житя, або аж по вислуженю у войску, позаяк в роках, в котрих хтось обовязаний до служби войскової, служба при сторожи могла би тревати лиш коротко і за часто треба би робити зміни. Для Вас було би длятого найлїпше вступити до войска, а по вислуженю старати ся вступити до сторожи. Щоби яко-тако можна при сторожи авансувати (бодай на надстражника), треба мати якісь трохи висші школи а а відтак учити ся і робити іспит. Служба на границї есть дїйстно небезпечна, бо там часто має ся дїло з пачкарами і нераз треба з ними дерти ся. — **Г. Д. в Кос:** На Вашу неміч годї тут Вам радити.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора К и р и л а К а х н и к е в и ч а, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

сльозами, що з єї очий капали на образ і були доказом великого смутку.

Кожда міна Ізабелї виявляла пристрасть, що була вже, видко, в єї натурі, а Франсесї представляла так само дивний як і займаючий вид.

Буря, що гудїла доокола будинку, нїби годила ся до чувств Ізабелї, а та очевидно відчувала то, коли встала і приступила до вікна.

В сїй хвили не видїла єї Франсес, котра хотїла встати і приступити до молодої дївчини, коли тужливий сьпів спинив єї на порозї. Голос не був сильний, але виконане так красне, якого Франсес ще нїколи не чула, та з одушевленєм слухала слїдуючої піснї:

Студений вітер гонить понад гори,
Галузєм дубів до землї згинає,
З бистрицї пара засланяє зводи
І лїд блискучий ставок покриває.
Природа на зиму береся спочивати,
Лиш менї самотній спокою не мати!

Війна вже давно лютить ся по краю
А борцї сьміло стають все до бою;
За приміром вожда відважно ступають
А всїх нас вяже свобода з собою.
Не слава веде їх а любов для краю,
А я від знехтованя в любви загибаю.

Зима на дворі і вихор студений
Самотну долину засипав снїгами,
Менї же здає ся, як би він шалений
Палив мене несколькими огнями,
Від сили зими все вже зивмирає
А в груди у мене пристрасть не втихає!

Коли пролунали у воздусї послїдні тони, сьпівачка обернула ся і єї очи впали на блїду як смерть підслухуючу єї дївчину. Сине око лагідної Франсеси стрітило ся на хвилинку з огнистим поглядом єї гостя. Відтак обі спустили змішані очи в долину, а опісля все-таки підійшли до себе і подали собі руки, але не важили ся споглянути собі в очи.

— Та нагла зміна воздуха, а може також стан мого брата, зробили мене меляхолїйною, панно Вартон — відозвала ся Ізабеля тихим і дрожачим голосом.

— Кажуть, що Ви не конче маете причину побоювати ся о свого брата — відповіла Франсес так само заклопотана — як би Ви его були видїли, коли майор Денвуді его сюди привів —

Коли Франсес підняла тепер свої очи, побачила, як Ізабеля дуже уважно вдивляла ся в черти єї лиця, і від того аж почервонїла.

— Ви говорила о майорі Денвудім! — відозвала ся Ізабеля.

— Він прийшов був з капітаном Сінґльтоном.

— А Ви знаєте ся з Денвудім? Чи Ви его часто видїли?

Франсес зважила ся знову глянути свому гостеви в очи, і знову стрітила ся з тим самим прошиваючим поглядом, що впив ся в ню, як би хотїв добути ся до самої глубини єї душі.

— Кажіть, панно Вартон, чи Ви знаєте майора Денвуді?

— Ми собі своякп — відповіла Франсес, налякана виглядом Ізабелї.

— Свояки? — повторила панна Сінґльтон; — та які? О, скажіть, панно Вартон, заклинаю Вас!

— Наші матери були собі первими сестрами.

— А він має бути Вашим мужем? — відозвала ся Ізабеля на весь голос.

Франсес почула ся тим трохи уражена. Від сего безпосередного нападу на єї чувства відозвала ся в нїй єї гордість, і она піднесла очи трохи в гору, щоби на чужу подивити ся згорда, але блїде лице і дрожачі уста Ізабелї усмирили знову єї гнїв.

— О, то правда! — Я добре здогадувала ся! — Кажіть, панно Вартон, заклинаю Вас, змилуйтесь над моїми чувствами, говоріть, скажіть менї — чи Ви любите Денвуді'го?

В голосї Ізабелї чути було якусь ревність, від котрої гнїв, що відозвав ся був у Франсесї, зараз потах, а одинока відповідь, яку она могла дати, була така, що она закрила собі спаленїле личко обома долонями і присїла на крісло.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера.